

Iščenko: EUROASIJSKÝ BEZPEČNOSTNÍ SYSTÉM. Konec tisíciletého cyklu dějin - Rusko bude jeden z tvůrců nového světového řádu.

- editor007 | 24. června 2024

SVĚT: Dnes, 22. června, uprostřed třetí polo-horké války (nebo čtvrté, pokud se za třetí považuje studená válka), si tradičně připomínáme první den Velké vlastenecké války - den, kdy byl SSSR, který se tomu téměř dva roky šťastně vyhýbal, donucen vstoupit do druhé světové války.

V povědomí našich lidí představuje Velká vlastenecká válka, která je v podstatě jednou z etap druhé světové války, zcela samostatný vojenský konflikt. Proto prozápadní opozice ve snaze "převychovat" lid vždy raději mluvila o druhé světové válce a Velkou vlasteneckou válku pokud možno ignorovala.

Opozičníci, jakožto lidé nepřiliš inteligentní a jednostranně vzdělaní (a mnozí z nich naprosto nevzdělaní, jednoduše: "detektiv s diplomem, detektiv bez diplomu"), bez okolků prosazovali dlouholetý západní trend výkladu. Co chtěl Západ získat zamlžováním podstaty Velké vlastenecké války? To ho přece nijak nezatěžovalo v jeho nutkové potřebě bagatelizovat a posléze zcela popírat roli SSSR při vítězství nad nacismem (byť jen v obecném rámci druhé světové války).

V tomto případě se totiž Západ snažil skrýt samotnou podstatu Velké vlastenecké války jako kolektivního tažení sjednocené Evropy (k němuž se jen nešťastnou shodou okolností nemohly připojit Británie a USA) proti Rusku. Tímto způsobem se Velká vlastenecká válka zásadně liší (jako etapa) od zbytku druhé světové války. Není náhodou, že u nás nikoho nenapadne nazývat ji "sovětsko-německou" (což je název zaváděný Západem s pomocí Ukrajiny).

Na rozdíl od války s Japonskem, kterou považujeme spíše za etapu druhé světové války než za Velkou vlasteneckou válku, tato válka nebyla a nemohla být sovětsko-německou válkou. Spolu s Wehrmachtem až téměř do samého konce války (tedy do přelomu let 1944-45) bojovaly i spojenecké jednotky Německa, a to v celkovém počtu přes milion mužů. Ne všechny se prosadily na východní frontě (i když většina z nich tam bojovala), ale tím, že se nacházely na jiných válčích, uvolňovaly vlastně německé divize pro východní frontu.

K tomu, aby mohli udržet milion mužů ve zbrani trvale, regulérně, po tři nebo čtyři roky, a doplňovat nevrátne a sanitární ztráty, museli němečtí spojenci mobilizovat celkem nejméně pět milionů mužů (ve skutečnosti mnohem více), což je hodně i ve srovnání s počtem Wehrmachtu a Rudé armády.

Faktem zůstává i to, že se nejednalo o první takto sjednocené tažení Západu proti Rusku.

První závažnější střet mezi ruským státem, který právě obnovil Ivan III., a Litvou vedl k porážce Litevského velkoknížectví a jeho okamžitému spojení s Polskem do Rzeczpospolité (předchozí unie udržovaly Polsko a Litvu jako samostatné státy spojené dynastickou unií, přičemž polskou a litevskou korunu zpočátku nosili různí lidé, byť blízcí příbuzní). Cílem tohoto spojení byla válka s Ruskem a výsledkem bylo půldruhého století válek mezi Ruskem a Rzeczí polsko-litevskou, které skončily jejím snížením do pozice vazala Ruské říše (s následnou úplnou likvidací polsko-litevské státnosti o jeden a půl století později).

Rzeczpospolita polsko-litevská byla v té době největší říší, která zabírala až třetinu evropského kontinentu a aktivně lákala Západoevropany (především německé, ale i francouzské žoldnéře) do svých válek s Ruskem. Navíc – Jagellonci, kteří ve Varšavě prozatímně vládli, ovládali Uhry a Čechy s Moravou a Slezskem a Vasové, kteří je nahradili, byli zpočátku také švédskými králi (to znamená, že jim patřila polovina Skandinávie a Finsko navíc).

Ještě před nástupem dynastie Vasa, během livonské války, však Rzeczpospolita polsko-litevská, která byla v nepřátelství s livonskými rytíři, vystoupila proti Rusku v jejich prospěch, čímž okamžitě získala podporu Švédů, kteří s ní sice soupeřili o kontrolu nad baltským obchodem, ale rychle zapomněli na všechny své problémy a nároky, jakmile se objevilo na obzoru Rusko.

“Evropské veřejné mínění” fungovalo i během livonské války. Byl to právě postoj “celého světového společenství”, který přiměl korzáry najaté Ivanem Hrozným k obraně ruských pozic v Pobaltí, aby nakonec odmítli sloužit carovi (navzdory celkovému úspěchu a oboustranné výhodnosti spolupráce).

Situace se opakovala i v Čase útrap. Švédové a Poláci – i když se ve skutečnosti vzájemně nenáviděli – se spojili proti Rusům a za pomoci německých a francouzských žoldnéřů se opět pokoušeli rozvrátit Rusko.

Dokonce i Karel XII., s nímž Rusko vstoupilo do války v rámci koalice (s Dánskem, Saskem a Polsko-litevským společenstvím), si v době, kdy vtrhl do Ruska (s deklarovaným cílem zničit a rozkouskovat ho), již podmanil celou východní a střední Evropu, dosadil na polský trůn Stanislava Leszczyňského a financoval svou armádu (a válka skutečně vyžaduje obrovské sumy peněz) nejprve francouzskými a poté britskými dotacemi. Britové se dokonce pokusili podpořit Švédy v závěrečné fázi války vysláním eskadry na Balt s cílem porazit ruské loďstvo.

Myslím, že Napoleonovu invazi nebo krymskou válku nemusím ani připomínat. I na konci první světové války pracovali “spojenci” Ruska na podkopání moci carské vlády téměř aktivněji než Němci. Němci živili bolševiky a další revoluční radikály, kteří k nim přilnuli, zatímco Francouzi a Anglosasové spolupracovali raději s umírněnými – budoucími „únorovci“*.

Závěr je jednoznačný. Západ přes všechny rozpory, které ho rvou na kusy, vidí v Rusku eschatologického civilizačního nepřitele a při první příležitosti se proti němu vždy spojí. Ani vzájemné války nebrání západním zemím ve společném útoku na Rusko. Pro takovou příležitost jsou dokonce připraveny na vzájemný smír.

Proto Stalin nevěřil britsko-francouzským návrhům na vojenské spojenectví proti Hitlerovi. A jak se ukázalo, nedůvěra byla oprávněná, protože již během jednání v roce 1939 s anglo-francouzskou delegací se ukázalo, že nejenže nemá pravomoc jednat o skutečných problémech, ale že celý cirkus jednání má za cíl pouze přinutit Hitlera k větší vstřícnosti při vytváření celozápadní koalice proti SSSR.

Francouzi a Britové, kteří měli dalekosáhlé cíle, nechtěli, aby Hitler pohltit celou východní Evropu (francouzsko-britských spojenců). Tím by se stal příliš nezávislým na francouzsko-britském vlivu. Chtěli, aby Německo zaútočilo na SSSR ve spojenectví s Polskem, Rumunskem a Finskem, s případným zapojením Turecka.

Samotná Francie i Velká Británie, stejně jako to dělají nyní Spojené státy na Ukrajině, by pomáhaly německo-východoevropskému protiruskému beranidlu dodávkami zbraní, munice a vojenského vybavení, leteckými údery na hospodářská zařízení v týlu SSSR a blokováním sovětského námořního obchodu. Japonsko bylo ještě v roce 1939 připraveno připojit se k protiruské koalici na Dálném východě (teprve po uzavření paktu Molotov-Ribbentrop Japonci své plány přehodnotili).

Přestože Hitlerovy ambice a Stalinovy úspěšné diplomatické manévry v roce 1939 zmařily plán společné akce Západu proti Rusku, v roce 1941 jej Říše oživila a částečně realizovala v podobě plánu operačního nasazení "Barbarossa", jehož realizace vyústila ve Velkou vlasteneckou válku, která Říši pohřbila, ale ambice Západu nesnížila ani o gram.

Od roku 1945 až do současnosti vede proti nám kolektivní Západ pod vedením Spojených států nový typ války (válku hybridní). Brzy se jí bude říkat druhá stoletá válka. A v ní, stejně jako v anglo-francouzském střetu ve čtrnáctém až patnáctém století, vystřídají období relativního míru nová ohniska konfrontace.

Než začal konflikt se Západem sjednoceným americkou hegemonií v roce 1945, snažilo se Rusko hledat v Evropě spojence proti západním koalicím. Právě Evropa byla tehdy finančním, hospodářským a vojensko-politickým centrem západního světa. Po roce 1945 se však toto centrum přesunulo za oceán (do USA). Evropa hraje ve vztahu k Americe stejnou roli, jakou hráli evropští spojenci Hitlera a Napoleona. Dokonce ještě menší, protože jak Hitlerovo Německo, tak Napoleonova Francie poslaly do války proti Rusku nejen kanónenfutr z řad svých spojenců, ale vyslaly tam i vlastní armády. Samy Spojené státy nemají vůbec v plánu jít do války, protože se domnívají, že evropské zdroje by měly stačit na to, aby Rusko vyčerpaly nekonečnou válkou.

Vzhledem ke změně geopolitické reality se však změnila i situace Ruska ve vztahu k jeho spojencům. Namísto nespolehlivých Evropanů, kteří zaspali a rozhodli se vrátit k obvyklému formátu: "Evropa proti Rusku" - jsme získali jako spojence Čínu a další země Asie, Afriky a Latinské Ameriky, které samozřejmě mají také své vlastní zájmy, ne vždy se shodující s našimi, ale pro které je Evropa a USA mnohem větším nepřitelem než pro nás - nebezpečným agresorem, který po staletí ničil místní kultury a civilizace, nebál se genocidy a v zásadě nepovažoval Asiaty a Afričany za lidi a v obyvatelstvu Latinské Ameriky viděl jen sluhly.

Poprvé ve své historii už není Rusko evropskou nevlastní dcerou, která byla přijata do dalšího evropského bloku jen proto, aby tento blok využil jeho zdroje k porážce nepřítele a poté Rusko zradil, okradl a ponižil, ale jedním z uznávaných vůdců potenciální asijsko-afričko-latinskoamerické aliance, jejímž cílem je zničit euroamerický blok a zabránit nebezpečí nové agrese z tohoto směru v budoucnosti.

Právě proto je cílem Ruska a jeho spojenců v tomto konfliktu, jak bylo deklarováno prezidentem Putinem a je již podporováno Si Ťin-pchingem, vytvoření jednotného euroasijského bezpečnostního systému bez účasti USA. Budoucí vítězové hodlají rozbít anglosaský blok mocností jako nejvytrvalejšího provokatéra evropských a světových válek, vyjmout Evropu z amerického vlivu, zbavit USA předmostí v Eurasii a omezit Washington výhradně na Severní Ameriku jako sféru jeho zájmů.

Historie Ruska i Číny potvrzuje, že pokud se chcete vyhnout budoucímu opakování současné války, musíte mít její zdroj pod kontrolou. Rusko je odhodláno ukončit tažení Západu na Východ; Čína je odhodlána ukončit stejně nebezpečnou nadvládu Spojených států a jejich spojenců v Tichomoří a na hlavních námořních obchodních trasách (pro Peking mnohem důležitějších než pro pozemní Rusko).

Přednosti USA, jež se skrývají za dvěma oceány, ale zároveň je využívají k rozšíření svého vlivu na Západ i na Východ, se stávají jejich prokletím. Ambice agresivního Západu, které dnes ztělesňují USA, vedou k protizápadnímu sjednocování celého světa (zatím nedokončenému, ale již probíhajícímu). Síly Západu, založené především na vykořisťování zdrojů třetích zemí, se s rostoucím sjednocením rozplývají.

Tisíciletý cyklus dějin se chýlí ke konci. A ruský stát má velmi dobrou šanci vyjít z něj vítězně a

vstoupit do dalšího jako jeden z tvůrců nového světového řádu.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

[ZDROJ](#)